

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
**Direcció General de Promoció Cultural
i Biblioteques**

COL·LECCIÓ NACIONAL D'ART CONTEMPORANI

(Adquisicions 2024 – Pla Integral de les Arts Visuals)

**PROPOSTA DE LA COMISSIÓ PER A L'ADQUISICIÓ
I LA PATRIMONIALITZACIÓ DE L'ART CONTEMPORANI**

(JUNY 2024)

ANA LENTSCH BAHNEN

Montzen, Bèlgica, 1943

Ana Lentsch és una pintora, escultora i gravadora. D'arrels poloneses i holandeses, es va nacionalitzar espanyola el 1963. Provenent d'una família marcada per les persecucions dels jueus durant la segona guerra mundial, la seva vida va transcórrer a Alemanya fins al 1962, que va traslladar-se a Barcelona. La seva trajectòria pictòrica comença als 15 anys quan guanya el primer concurs de pintura a la ciutat de Dülken (Alemanya).

De formació autodidacta, la seva obra és extremadament significativa dins de l'alternativa de l'art contemporani, per la seva fidelitat en la investigació tècnica, el llenguatge pictòric i el compromís amb la societat del seu temps. Lentsch és la creadora i màxima exponent de l'*Oli Shmatting*, una valenta aportació a l'art d'avantguarda dels darrers anys. Busca la renovació constant i la seva extensa obra ha passat per diferents moviments pictòrics.

Desenvolupa un treball en el que l'expressionisme fluctua entre la simplicitat esquemàtica i el naturalisme visual que ha estat qualificat per algun crítics, com Daniel Giralt-Miracle, com a nou realisme. Tot i que podem trobar alguns paral·lelismes del seu magicisme poètic amb altres artistes dels anys setanta, la seva aportació interessa especialment com a procés íntim de recerca sobre la intimitat, el pas del temps i l'enyor de la natura, des del prisma d'una dona que es va haver d'adaptar als embats de la història.

Ha exposat dilatadament a Espanya, França, Àustria o Estats Units.

Títol: ***Autoretrat petit***

Any: 1976

Tècnica: Oli sobre tela

61 x 50 cm

S'adquireix a l'artista

Dipositari: MNAC, Museu Nacional d'Art de Catalunya

Preu: 8.000,00 € + 800,00 € (10% IVA) = 8.800,00 €

L'obra *Autoretrat petit* és un oli sobre tela que pertany a l'etapa realista d'Ana Lentsch i el moment en el que va ecllosionar com a artista. Després d'un expressionisme on la figura femenina tenia un protagonisme fonamental, Lentsch elabora un naturalisme del detall, però és estructural en la composició. El cromatisme apaivagat, de tonalitats ocres i terroses, mostra certa herència de l'informalisme. La qüestió de la identitat i una melancolia que amaga les ferides de la història orienta la seva pintura. La comunió amb la natura, d'una bellesa erma i melancòlica, és un altre vector del seu treball que ressona en les nostres preocupacions actuals. Sens dubte, *Autoretrat petit* és una obra íntima i subtil que cal comptar entre les millors de la seva producció dels anys setanta. Es proposa l'adquisició de l'obra per a la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani i el seu dipòsit al MNAC amb l'objectiu de completar i complementar el seu discurs museogràfic sobre la nova figuració dels anys setanta.

JAVIER PEÑAFIEL

Saragossa, 1964

Format en Filosofia i en l'activisme social dels anys vuitanta, Javier Peñafiel va accedir a l'art a través dels tallers de la Quinzena d'Art Contemporani de Montesquiu (QUAM) de Vic, el Círculo de Bellas Artes de Madrid i Arteleku de Donostia. Actualment, viu i treballa entre Barcelona i Mallorca.

Peñafiel produeix instal·lacions amb objectes, dibuixos, imatges i textos; conferències performàtiques i lectures dramatitzades, textos dramàtics per a vídeo, llibres d'artista i publicacions. El seu treball es construeix com una reflexió sobre el subjecte contemporani i una crítica als mites fundacionals de la modernitat. La ironia i l'humor, però també el nihilisme i l'absurd quotidià, articulen una obra heterogènia que aposta per la rebel·lió i la insubmissió crítica. Peñafiel dona una importància cabdal al llenguatge que utilitza amb una gran habilitat metafísica i poètica per mostrar la cara oculta del subjecte, de la realitat i del mateix llenguatge.

Ha presentat la seva obra en espais com el Museo Pablo Serrano de Saragossa (2004), Museu de Arte Contemporânea de Niterói al Brasil (2006), Museum für Angewandte Kunst de Frankfurt (2007), Biennial de São Paulo (2008), La Panera de Lleida (2011), Museo de Arte Contemporáneo de la Universidad de Santiago de Chile (2014) o Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (2016). La seva obra forma part de les col·leccions de "la Caixa", el CGAC de Santiago de Compostel·la, el MUSAC de León, el Museu de Granollers o el MACBA de Barcelona, entre d'altres.

Títol: ***Egolactante en pérdida; Auditoría de proximidad***

Any: 2007; 2015

Tècnica: Escultura de polyester i vídeo animació

85 x 30 x 40 cm. Edició 2/4; 7'54". Exemplar únic + còpia exposició

S'adquireix a l'artista

Dipositari: Museu de Granollers

Preu: 11.000,00 € + 1.100,00 € (10% IVA) = 12.100,00 €

Javier Peñafiel inicia i desenvolupa la investigació *Egolactante* des del 1997, como una agència i agenda crítiques de la cultura *selfista*. Aquest projecte, que es presenta en formats diferents cada vegada, ha estat una col·lecció de missatges per pancartes i senyalètica urbana; una web premonitòria de les xarxes socials i les seves polifonies narcisistes; una banda dissenyada en un diari; conferències dramatitzades i diverses exposicions en museus o galeries. En un principi, el projecte es preocupava per com els adults es resisteixen, de totes les formes possibles i en condicions d'ansietat extrema, a abandonar la infància mentre que els infants la perden prematurament. Després el seu tema prioritari era compartir un humor que evités el cinisme.

Les dues obres presentades, l'escultura de polièster *Egolactante en pérdida* (2007) i el vídeo d'animació *Auditoría de proximidad* (2015) són les obres clau del projecte *Egolactante*, desenvolupades entre 1998 i 2014. Aquests dos treballs són indispensables per conèixer i entendre la complexitat del projecte *Egolactante*. Donat que aquest és un dels projectes més determinants per conèixer la trajectòria singular de l'artista, i que aquestes obres escollides completen algunes de les que hi ha a la col·lecció del Museu de Granollers, es proposa d'adquirir les dues obres per a la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani i dipositar-les al Museu de Granollers.

TERE RECARENS

Arbúcies, 1967

Formada a l'Escola Massana de Barcelona, a l'École Supérieure d'Art de Grenoble i a l'École Supérieure d'Art et de Design de Marsella, viu i treballa a Berlín. Les seves propostes interdisciplinàries i interactives incorporen el dibuix, la paraula, la fotografia, el vídeo i la instal·lació, amb un llenguatge immediat que se serveix de l'humor.

L'artista se submergeix en cultures i llengües que li són desconegudes -Mali, Kurdistan i Iran- i abans de tornar a la comunitat una peça d'art, convida a la població i a l'espectador a formar-ne part. El seu treball s'enriqueix amb les trobades, els estudis i qüestionant constantment, fent noves relacions i generant nous significats. La diversió, l'enuig i altres manifestacions emocionals són essencials en les seves propostes.

Les persones són la prioritat en el seu treball i, per aquest motiu, Recarens no es posa en el centre sinó que crea plataformes en les quals ella és l'amfitriona. Sense el visitant, l'obra no és completa. El seu objectiu és desdibuixar tant com sigui possible els límits entre la vida i l'art.

Moltes vegades el seu treball qüestiona els binomis millor, pitjor; pujar, baixar; progressar, retrocedir..., tot generant reaccions inesperades. En altres ocasions, Recarens indaga sobre les *normalitats assumides* en les quals es desenvolupen les nostres vides, com aquelles que indiquen que tot ha de ser productiu, mesurat i coherent.

Des dels anys noranta, ha exposat ininterrompudament a galeries i institucions com l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró de Barcelona (1994), el Centre d'Art Contemporani de València (1997), Galeria Toni Tàpies, Barcelona (2002), la Galeria Parker's Box, de Nova York (2003), Arts Santa Mònica de Barcelona (2004), el Centre d'Art Contemporani de Màlaga (2006), el Centre d'Art FRAC Bourgogne de Dijon (2011) o l'Art At Work de Torí (2014).

Baharestan Carpet consta de la Cara A i la Cara B d'una catifa en cartó. D'una nina Iran Galen (La núvia de l'Iran) feta per la Shahnaz Hadinya de la tribu Qashqai, un text que explica els dibuixos de la catifa, i activitats que hi passaran al damunt. TERE RECARENS

Títol: **Baharestan Carpet**

Any: 2017

Tècnica: instal·lació interactiva

Edició ¼. 7,20 x 4,40 m (x 2)

S'adquireix a l'artista

Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Preu: 18.300,00 € + (0% IVA) = 18.300,00 €

Baharestan Carpet és una obra d'art participativa que parla de moltes coses sobre la cultura persa i iraniana. Els quatre jardins de la catifa estan dedicats a una part de la història: en l'era mitològica amb l'ocell Simorgh, a l'època sassànida amb el Palau Tak-Kasraw i les universitats, al demòcrata Mohammed Mossadegh que va nacionalitzar el petroli però que de seguida va ser enderrocat pel règim actual, que tan condiona la població d'aquest país; i, sobretot, al moviment feminista *#WomanLifeFreedom* amb *#MahsaAmini*, la primera víctima d'aquesta sobtada revolta, que va morir sota custòdia de la "policia de la moral" iraniana, per no portar degudament el hijab, el 16 de setembre de 2022.

L'obra és el fruit de la recerca sobre l'Iran de l'autora durant els darrers 10 anys, gràcies a una sèrie de beques i residències que l'artista ha gaudit des del 2014. *Baharestan Carpet* consta de la Cara A i la Cara B d'una catifa en cartó, d'una nina 'Iran Galen' (La núvia de l'Iran) feta per la Shahnaz Hadinya de la tribu Qashqai, d'un text que explica els dibuixos de la catifa i de les activitats que hi passen al damunt en cada presentació. Aquesta instal·lació és el testimoni més eloqüent de l'obra performativa i participativa de l'artista Tere Recarens dels darrers anys. Es proposa que passi a formar part de la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani i que es dipositi al MACBA on ja ha estat exposada recentment.

SUSANA SOLANO

Barcelona, 1946

És una artista polifacètica que ha dedicat la seva vida a la pintura, al dibuix i a l'escultura. Va estudiar a la Facultat Belles Arts de Barcelona, on també va donar classes durant el període de 1981 a 1987. Resideix a Sant Just Desvern i té el seu taller a Gelida.

Al llarg de la seva carrera, l'escultora ha gaudit d'una gran projecció internacional participant en diversos certàmens: internacionals com la documenta de Kassel VIII i IX (1987 i 1992), la XIX Biennial de Sao Paulo (1987), l'Skulptur Projecte a Münster (1987), la Biennial de Venècia (1988 i 1993) i la Carnegie Internacional de Pittsburgh (1988).

Fou guardonada amb l'Special Prize, atorgat pel Utsukushi-Ga-Hara Open -Air Museum, a Tòquio (1985) i amb el Premi Nacional de les Arts Plàstiques del Ministeri de Cultura d'Espanya (1988). El 1996 va rebre el Premi CEOE a les Arts i el 2011 el Premi Tomás Francisco Prieto de la Real Casa de la Moneda; el Premi GAC a Barcelona (2015) i Mestres, la Cadena del FAD a Barcelona (2018).

D'altra banda, ha col·laborat amb arquitectes, en diverses ocasions per a projectes d'exterior: José Acebillo, Ignacio Linazasoro, Hans Hollein, Ignasi Sánchez Domènech, Rafael Moneo, Victor Rahola, Francisco Torres, Javier Romero i Guillermo Vázquez Consuegra.

Títol: ***El lugar donde volvió***

Any: 1998

Tècnica: Escultura de ferro

90,5 x 271 x 371 cm

S'adquireix a la Galeria Artur Ramon Art

Dipositari: Museu de Granollers

Preu: 80.000,00€ (IVA inclòs, règim especial REBU)

L'escultura es presenta com una imponent manifestació artística que captura l'atenció des del primer cop d'ull. Amb una base de grans dimensions en forma de quadrat i una estructura intricada en forma de X al centre, l'obra s'erigeix com un símbol d'equilibri i connexió. El ferro, material principal de l'escultura, confereix solidesa i fermesa a la peça alhora que suggereix una resistència duradora. Quatre vares de ferro emergeixen de la base, sostenint fils de ferro que s'entrellacen i connecten punts específics de l'obra. Aquests fils creen una xarxa visualment impactant, fent la sensació d'un teixit que uneix diversos elements de l'escultura.

El títol, *El lugar donde volvió*, convida a la reflexió sobre el significat d'aquest retorn simbòlic. On retorna l'escultura? És una tornada a l'essència, a la connexió entre elements aparentment separats, o a algun moment crucial de la història? Les interpretacions poden variar permetent a cada observador explorar les pròpies percepcions i experiències. *El lugar donde volvió* no només és una obra visualment impactant, sinó també una invitació a la introspecció i a l'exploració de la connexió entre elements en canvi constant.

DANIEL STEEGMANN

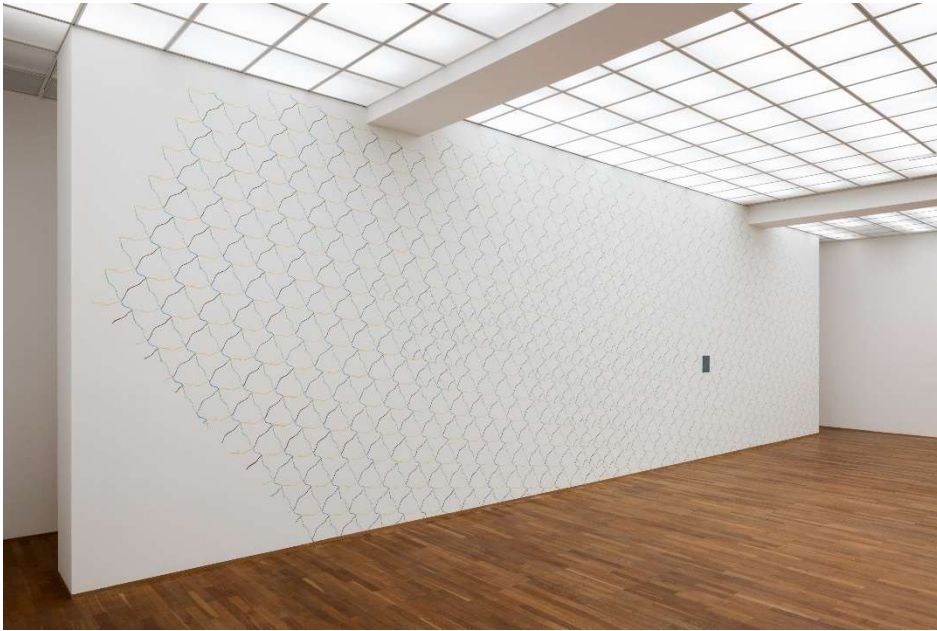
Barcelona, 1977

Nascut i format a Barcelona, actualment també hi viu i treballa. Artista nominat per al prestigiós Premi PIPA, dedicat als artistes del Brasil, els anys 2012, 2013 i 2014.

Steegmann forma part de la generació d'artistes que va iniciar la seva producció amb l'arribada del segle XXI. La pluralitat de tècniques i mitjans de què es val Steegmann abasta el cinema, el so, el dibuix, els collages calidoscòpics, la fotografia, l'escultura i els jardins. Certament, la natura és una constant en les seves propostes que exploren la contaminació i afinitat de formes entre natura, art i arquitectura.

Així mateix, partint de la situació de crisi ecològica planetària, entén que tot canvi en el medi natural modifica també la nostra pròpia naturalesa. Tant en les seves escultures, d'una gran fragilitat i que incorporen material orgànic alterat, com en les seves projeccions, l'artista experimenta amb les correspondències entre formes orgàniques i geomètriques i amb la complexa xarxa de dependències entre l'ordre creat per l'ésser humà i l'ordre natural.

Entre les seves exposicions individuals, destaquen les presentades a la Kunsthalle Münster (2020), l'Hangar Bicocca de Milà (2019), l'Institut d'Art Contemporain de Villeurbanne/Rhône-Alpes (2019), el Nottingham Contemporary (2019), el CCS Bard College de Nova York (2018), la Fundació Antoni Tàpies de Barcelona (2018), la Fundação Serralves de Porto (2017), el Museo de Arte Moderno de Medellín (2016) i el Museu de Arte Moderna de Rio de Janeiro (2015). Ha participat en biennals i triennals a Lyon, Berlín, Nova York, París, Porto Alegre i São Paulo, entre d'altres. Algunes de les col·leccions on es troba la seva obra són la de la Tate Modern de Londres, el Museu de Arte Moderna de Rio de Janeiro, el Museu Serralves, el Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León, la Fundació La Caixa i el MACBA de Barcelona.

Títol: ***Morfogenesis / cripsis***

Any: 2022

Tècnica: Instal·lació amb dibuix mural. Llapis, aquarel·la i branques

Dimensions variables. Exemplar únic.

S'adquireix a l'artista

Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Preu: 21.000,00 € + 2.100,00 € (10% IVA) = 23.100,00 €

El delicat dibuix mural juga amb la tensió entre les formes artificials i les orgàniques. Mentre les línies componen una quadrícula, els elements individuals dibuixen una forma orgànica, semblant a petites branques. Aquesta aparença ambivalent es crea mitjançant associacions de formes i colors, depenent de la perspectiva de l'observador.

Tanmateix, els marges desenllaçats del dibuix suggereixen que estem davant d'un fragment i que el patró geomètric podria continuar. Ocultes a primera vista, entremig del dibuix de la paret, hi ha quatre petites branques, la forma de les quals és imitada per les línies del dibuix mural, esdevenint part del patró, alhora visibles i invisibles. L'obra al·ludeix a la fascinació de l'autor per la noció del mimetisme com a camuflatge. En particular, la noció de mimesi entesa, no com una estratègia de defensa per a la supervivència, seguint el principi darwinista, sinó com el desig mitològic de dissoldre's en el món.

En ressonància amb la línia de recerca decolonial del MACBA, l'artista proposa una visió del món holística, inspirant-se en el pensament indígena i els nous discursos antropològics com a marcs conceptuals, en què no hi ha distinció entre els humans i el seu entorn i on les relacions entre tots els elements estan en constant flux. La seva obra qüestiona els dualismes colonials com, per exemple, entre cultura i naturalesa, subjecte i objecte, realitat i somni, alhora que incorpora la subjectivitat i l'agència social dels no humans i dels elements inanimats.

MARGA XIMENEZ

Barcelona, 1950

Artista plàstica, esculptora, gestora cultural, il·lustradora de llibres d'artista i docent. Viu i treballa a Barcelona. Ha realitzat estudis d'art a Barcelona i Londres. A partir de 1998 dirigeix, al costat de la també artista Nora Ancarola, MX Espai 1010, un espai d'art contemporani a Barcelona. També amb Nora Ancarola crea MX Edicions 1010 l'any 2004, una editorial especialitzada en els llibres d'artista que l'any 2008 rep el Premi a les iniciatives de l'Associació de Crítics d'Art de Catalunya i des de la qual ha col·laborat amb els poetes Antoni Clapés, Montserrat Abelló, Neus Aguado, Carles Hac Mor, Ester Xargay i Carme Riera. Entre els anys 1998 i 2016 també ha coordinat i comissariat les biennals internacionals d'art tèxtil contemporani de petit format per al MX Espai 1010. En un altre vessant professional, l'educatiu, ha estat professora de l'art i el disseny d'estampats a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

L'obra de Marga Ximenez és eminentment escultòrica, tot i que també ha il·lustrat diferents tipus d'obres literàries. Se l'ha definit com a artista feminista i ella mateixa no defuig la necessitat de conciliar la condició de dona amb la seva activitat professional. La seva obra proposa una reflexió sobre la pròpia identitat, introduint el concepte d'heteronomia, la multiplicitat d'identitats, que ella adopta per tal que la seva obra parli d'estètica però també de política.

En aquesta línia, actualment treballa en l'exploració de l'art tèxtil i la pròpia identitat, en un projecte caracteritzat per aquesta esmentada multiplicitat d'identitats i l'adopció d'heterònims amb els quals —com Yukimaro, Sergio Galan, Pia Remedios, Feliu Esteve o el Col·lectiu Punes, entre d'altres— ha exposat al Centre d'Art Maristany de Sant Cugat del Vallès, a la fira New Art, al MX Espai 1010 de Barcelona, a la galeria Esposta de Verona, a la Biennal de Tarragona 03 o a la Universitat de Belfast. Això li permet aprofundir en la memòria autobiogràfica d'una família gitana d'origen aragonès vinguda a Barcelona, com a icona d'una societat acollidora de l'heterogeneïtat i diversitat de cultures.

L'any 1972 va rebre el Premi Nacional de Disseny d'Estampats, i ha participat a les Biennals de Lausana i Polònia i a la Triennial Textília de Vicenza.

Títol: ***Llit***, 1981

Any: 1981

Tècnica: Alt lliç + tècniques mixtes

Mides: 2,30 m d'alçada x 0,90 m d'amplada x 0,45 m de profunditat

S'adquireix a l'artista

Dipositari: MNAC, Museu Nacional d'Art de Catalunya

Preu: 25.000,00 € + 2.500,00 € (10% IVA) = 27.500,00 €

L'obra està conformada per un canapè antic amb marc de fusta i tela de cotó, recoberta de fils de seda a manera de brodat a sobre i creuats uns fusos de filar antics. A la part alta de l'obra, una coixinera cosida que prèviament ha estat teixida amb la tècnica de l'alt lliç. A l'altre costat de l'obra, el fons d'arpillera i motlles que sostenen i donen volum al canapè, es fan més visibles amb la incorporació de nous elements filats, fils de vellut, de cotó i de paper. Com altres obres tèxtils de caràcter escultòric de la mateixa època, manté el concepte del tapís com a obra de gran format, però ja subvertint el llenguatge que li és propi, bé abandonant el mur, o el teixit d'alt lliç. També parla de memòria i, amb l'exploració a partir d'un canapè antic, configura noves visualitzacions simbòliques. Un *Llit* que en presentar-se verticalment es mostra com un cos d'interior esbudellat, un front teixit entre una pell/brodat i una coixinera teixida i en diàleg amb la tècnica del tapís gòtic. Uns fusos clavats dins el brodat connecten les dues cares de l'obra, però també poden simbolitzar un element trencador que fila preguntes. En *Llit* podem entreveure els inicis d'una línia de treball que arribarà fins avui, és per això que és una obra clau en la seva obra.